

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εβδομήντα Οκτώ

Προφητικοί Παραλληλισμοί: Η Εκτύλιξη του Δανιήλ 11 στις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger

2024-04-08

Τα εδάφια δεκαέξι έως δεκαεννέα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύουν την ιστορία που αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί και λήξει η ανθρώπινη δοκιμασία. Επομένως, αντιπροσωπεύουν επίσης την ιστορία από το εδάφιο σαράντα ένα έως το εδάφιο σαράντα πέντε του ίδιου κεφαλαίου.

Αλλ' εκείνος που έρχεται εναντίον του θέλει πράξει κατά το ίδιο του θέλημα, και ουδείς θέλει σταθή ενώπιον αυτού· και θέλει σταθή εν τη γη τη ενδόξω, η οποία διά της χειρός αυτού θέλει καταναλωθή. Και θέλει στρέψει το πρόσωπον αυτού, διά να εισέλθη μετά της ισχύος όλης της βασιλείας αυτού, και οι ευθείς μετ' αυτού· ούτω θέλει πράξει· και θέλει δώσει εις αυτόν την θυγατέρα των γυναικών, διαφθείρων αυτήν· αλλά δεν θέλει σταθή με το μέρος αυτού, ουδέ θέλει είσθαι υπέρ αυτού. Μετά ταύτα θέλει στρέψει το πρόσωπον αυτού προς τας νήσους, και θέλει κυριεύσει πολλάς· αλλά άρχων υπέρ εαυτού θέλει παύσει τον ονειδισμόν τον προσφερθέντα υπ' αυτού· χωρίς τον ίδιο του ονειδισμόν θέλει κάμει αυτόν να επιστρέψη επ' αυτόν. Τότε θέλει στρέψει το πρόσωπον αυτού προς το οχύρωμα της γης αυτού· αλλά θέλει προσκόψει και πέσει, και δεν θέλει ευρεθή. Δανιήλ 11:16–19.

Όταν η αδελφή Γουάιτ αναφέρθηκε στην τελική εκπλήρωση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, δήλωσε ότι «μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει εκπληρωθεί σε αυτή την προφητεία θα επαναληφθεί». Τα εδάφια σαράντα ένα έως σαράντα πέντε επαναλαμβάνουν την προφητική ιστορία αυτών των εδαφίων. Τα εδάφια αυτά εκπληρώθηκαν όταν η παγανιστική Ρώμη έλαβε τον έλεγχο του κόσμου, κατακτώντας πρώτα τρεις γεωγραφικές περιοχές.

«Αν και η Αίγυπτος δεν μπόρεσε να σταθεί ενώπιον του Αντίοχου, του βασιλέως του βορρά, ο Αντίοχος δεν μπόρεσε να σταθεί ενώπιον των Ρωμαίων, οι οποίοι τώρα ήλθαν εναντίον του. Κανένα βασίλειο δεν ήταν πλέον σε θέση να αντισταθεί σε αυτήν την ανερχόμενη δύναμη. Η Συρία κατακτήθηκε και προσαρτήθηκε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, όταν ο Πομπήιος, το 65 π.Χ., στερήσε από τον Αντίοχο τον Ασιατικό τις κτήσεις του και μετέβαλε τη Συρία σε ρωμαϊκή επαρχία.»

«Η αυτή δύναμις έμελλε επίσης να σταθή εν τη Αγία Γη και να την καταναλώσει. Η Ρώμη συνδέθη με τον λαό του Θεού, τους Ιουδαίους, διά συμμαχίας, τῷ 162 π.Χ., ἀφ' ἧς χρονολογίας κατέχει ἐξέχουσιν θέσιν εις τὸ προφητικὸν ἡμερολόγιον. Δὲν ἀπέκτησε, ὅμως, δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας διὰ πραγματικῆς κατακτῆσεως παρὰ μόνον τῷ 63 π.Χ.· καὶ τότε, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.»

«Κατὰ την επιστροφή τοῦ Πομπηίου ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν του κατὰ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου, δύο διεκδικηταί, ὁ Ὑρκανὸς καὶ ὁ Ἀριστόβουλος, ἠγωνίζοντο διὰ τὸν

θρόνον τῆς Ἰουδαίας. Ἡ υπόθεσις των ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ Πομπηίου, ὅστις ταχέως διέκρινε τὴν ἀδικίαν τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ἀριστοβούλου, ἀλλὰ ἐπεθύμει νὰ ἀναβάλῃ τὴν κρίσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος μέχρι μετὰ τὴν πολυπόθητον ἐκστρατείαν του εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὑποσχόμενος τότε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ διευθετήσῃ τὰ πράγματά των καθ' ὃν τρόπον ἤθελε φανῆ δίκαιον καὶ πρέπον. Ὁ Ἀριστόβουλος, διεισδύσας εἰς τὰ πραγματικὰ φρονήματα τοῦ Πομπηίου, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὥπλισε τοὺς ὑπηκόους του καὶ παρεσκευάσθη διὰ σθεναρὰν ἄμυναν, ἀποφασισμένος, μετὰ παντὸς κινδύνου, νὰ διατηρήσῃ τὸν θρόνον, τὸν ὅποιον προέβλεπεν ὅτι θὰ ἐπιδικασθῆ εἰς ἄλλον. Ὁ Πομπήιος ἠκολούθησε ἐκ τοῦ πλησίον τὸν φυγάδα. Καθὼς ἐπλησίαζεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἀριστόβουλος, ἀρχίζων νὰ μετανοῆ διὰ τὴν πορείαν του, ἐξῆλθεν εἰς συνάντησίν του καὶ ἐπεχείρησε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματα ὑποσχόμενος πλήρη ὑποταγὴν καὶ μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Ὁ Πομπήιος, ἀποδεχθεὶς τὴν πρότασιν ταύτην, ἔστειλε τὸν Γαβίνιον, ἐπικεφαλῆς ἀποσπάσματος στρατιωτῶν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα. Ὅταν ὁμοῦς ὁ ἀντιστράτηγος ἐκεῖνος ἔφθασεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εὔρε τὰς πύλας κεκλεισμένας ἐναντίον του, καὶ τοῦ ἐλέχθη ἀπὸ τὰ ἄνω τῶν τειχῶν ὅτι ἡ πόλις δὲν ἤθελε νὰ ἐμμείνη εἰς τὴν συμφωνίαν.»

«Ὁ Πομπήιος, γὰρ νὰ μὴν ἐξαπατηθεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀτιμωρητί, ἔθεσε τὸν Ἀριστόβουλο, τὸν ὁποῖο κρατοῦσε πλησίον του, σὲ δεσμὰ, καὶ ἀμέσως ἐκστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ με ολόκληρο τὸ στράτευμά του. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀριστοβούλου ἦσαν ὑπὲρ τῆς υπερασπίσεως τοῦ τόπου· ἐκεῖνοι δὲ τοῦ Ὑρκανοῦ ὑπὲρ του νὰ ανοίξουν τὶς πύλας. Ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοι ἦσαν περισσότεροι καὶ υπερίσχυσαν, στὸν Πομπήιο παραχωρήθηκε ἐλεύθερη εἰσοδος στὴν πόλιν. Τότε οἱ προσκείμενοι στὸν Ἀριστόβουλο ἀποσύρθηκαν στὸ ὄρος τοῦ ναοῦ, ἀπολύτως ἀποφασισμένοι νὰ υπερασπισθοῦν ἐκεῖνον τὸν τόπο, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Πομπήιος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸν υποτάξῃ. Στὸ τέλος τριῶν μηνῶν ἐγένετο ῥήγμα στὸ τεῖχος, ἀρκετὸ γὰρ ἐφοδο, καὶ ὁ τόπος κυριεύθηκε διὰ τῆς ρομφαίας. Στὴ φοβερὴ σφαγὴ ποὺ ἀκολούθησε, δώδεκα χιλιάδες ἄνθρωποι ἐφρονεύθησαν. Ἦταν συγκλονιστικὸ θέαμα, παρατηρῆσαι ὁ ἱστορικὸς, νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς ἱερεῖς, ἐνῶ ἦσαν τότε ἀπασχολημένοι στὴ θεῖα λατρεία, μετὰ ἡμέρη χεῖρι καὶ ἀταλάντευτο σκοπὸ νὰ συνεχίζουσι τὸ συνηθισμένον ἐργον, φαινομενικὰ ἀσυνείδητοι τοῦ ἀγρίου ἀναβρασμοῦ, μολοντί γύρω τους οἱ φίλοι τοὺς παραδίδονταν στὴ σφαγὴ, καὶ μολοντί συχνὰ τὸ ἴδιον τοὺς τὸ αἷμα ἀναμιγνυόταν μετὰ ἐκεῖνον τῶν θυσιῶν τους.»

«Ἀφοῦ ἔθεσε τέλος στὸν πόλεμον, ὁ Πομπήιος κατεδάφισε τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ, μετέφερε ἀρκετὰς πόλεις ἀπὸ τὴ δικαιοδοσίαν τῆς Ἰουδαίας σὲ ἐκείνη τῆς Συρίας καὶ ἐπέβαλε φόρον ὑποτελείας στοὺς Ἰουδαίους. Ἐτσι, γὰρ πρώτη φορά, ἡ Ἱερουσαλήμ περιήλθε διὰ τῆς κατακτήσεως στα χέρια ἐκείνης τῆς δυνάμεως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κρατᾷ τὴν “γῆ τῆς δόξης” στὴ σιδερένια τῆς λαβῆ, ἕως ὅτου τὴν εἶχε ὀλοσχερῶς καταναλώσει.»

«ΣΤΙΧΟΣ 17. Καὶ θὰ στρέψῃ ἔτι τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τὴν ἰσχὺν ὅλου τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, καὶ οἱ εὐθεῖς μετ' αὐτοῦ· οὕτως θὰ πράξῃ· καὶ θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα τῶν γυναικῶν, διαφθειρῶν αὐτήν· ἀλλ' αὐτὴ δὲν θὰ σταθῆ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ, οὐδὲ θὰ εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ.»

«Ὁ ἐπίσκοπος Newton παρέχει καὶ μίαν ἄλλην ἀνάγνωσιν διὰ τούτου τὸν στίχον, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἐκφράζῃ σαφέστερον τὸ νόημα, ὡς ἐξῆς: “Θέλει ἐπίσης στρέψῃ τὸ πρόσωπόν αὐτοῦ διὰ νὰ εἰσέλθῃ μετὰ βίας εἰς ὅλον τὸ βασίλειον.” Τὸ ἐδάφιον 16 μᾶς ἔφερε μέχρι τῆς

κατακτήσεως της Συρίας και της Ιουδαίας υπό των Ρωμαίων. Η Ρώμη είχε προηγουμένως κατακτήσει την Μακεδονία και την Θράκη. Η Αίγυπτος ήτο τώρα το μόνο που απέμενε από το “όλον το βασίλειον” του Αλεξάνδρου, το οποίον δεν είχε υποταχθή εις την ρωμαϊκήν εξουσίαν, η οποία εξουσία τώρα έστρεφε το πρόσωπόν της διά να εισέλθη μετά βίας εις εκείνην την χώραν.»

Ο Πτολεμαῖος Αὐλήτης πέθανε τὸ 51 π.Χ. Ἄφησε τὸ στέμμα καὶ τὸ βασίλειο τῆς Αἰγύπτου στὸν πρωτότοκο υἱὸ του καὶ στὴν θυγατέρα του, τὸν Πτολεμαῖο καὶ τὴν Κλεοπάτρα. Ἦταν ὀρισμένο στὴ διαθήκη του νὰ νυμφευθοῦν μεταξύ τους καὶ νὰ συμβασιλεύσουν· καὶ ἐπειδὴ ἦταν νέοι, τέθηκαν ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς ἀποδέχθηκε αὐτὴ τὴν ἐντολὴ καὶ διόρισε τὸν Πομπήιο ὡς κηδεμόνα τῶν νεαρῶν κληρονόμων τῆς Αἰγύπτου.

«Ἐπειδὴ, ὄχι πολὺ αργότερα, ξέσπασε φιλονικία μεταξύ του Πομπήιου καὶ του Καίσαρος, ἡ περίφημη μάχη τῶν Φαρσάλων διεξήχθη μεταξύ τῶν δύο στρατηγῶν. Ὁ Πομπήιος, ἀφοῦ ἠττήθηκε, κατέφυγε στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Καίσαρ τὸν ἀκολούθησε ἀμέσως ἐκεῖ· ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφίξή του, ὁ Πομπήιος δολοφονήθηκε αἰσχροῦς ἀπὸ τὸν Πτολεμαῖο, τοῦ οὐοίου εἶχε διορισθεῖ κηδεμόνας. Ὁ Καίσαρ, λοιπὸν, ἀνέλαβε τὸν διορισμὸ που εἶχε δοθεῖ στὸν Πομπήιο, ὡς κηδεμόνας τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Βρῆκε τὴν Αἴγυπτο σε ἀναστάτωση ἐξαιτίας ἐσωτερικῶν ταραχῶν, ἐπειδὴ ὁ Πτολεμαῖος καὶ ἡ Κλεοπάτρα εἶχαν καταστῆ εχθρικοὶ ὁ ἓνας πρὸς τὴν ἄλλη, καὶ ἐκεῖνη εἶχε στερηθεῖ τὸ μερίδιό της στὴ διακυβέρνηση. Παρ’ ὅλα αὐτά, δὲν δίστασε νὰ ἀποβιβασθεῖ στὴν Αλεξάνδρεια με τὴ μικρὴ του δύναμη, 800 ἰππεῖς καὶ 3200 πεζοῦς, νὰ ἐπιληφθεῖ τῆς διαφορᾶς καὶ νὰ ἀναλάβει τὴ διευθέτησή της. Καθὼς οἱ ταραχὲς αὐξάνονταν καθημερινά, ὁ Καίσαρ διαπίστωσε ὅτι ἡ μικρὴ του δύναμη ἦταν ἀνεπαρκῆς γιὰ νὰ διατηρήσει τὴ θέση του, καὶ, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἐξαιτίας τοῦ βορείου ἀνέμου που ἔπνεε κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἔστειλε στὴν Ἀσία, διατάζοντας ὅλα τὰ στρατεύματα που εἶχε σὲ ἐκεῖνη τὴν περιοχὴ νὰ ἔλθουν πρὸς βοήθειά του τὸ συντομότερο δυνατόν.»

«Με τὸν πλέον ἀλαζονικὸ τρόπο διέταξε τὸν Πτολεμαῖο καὶ τὴν Κλεοπάτρα νὰ διαλύσουν τὰ στρατεύματά τους, νὰ ἐμφανιστοῦν ἐνώπιόν του γιὰ διευθέτηση τῶν μεταξύ τους διαφορῶν καὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν ἀπόφασή του. Καθόσον ἡ Αἴγυπτος ἦταν ἀνεξάρτητο βασίλειο, τὸ ἀλαζονικὸ αὐτὸ διάταγμα θεωρήθηκε προσβολὴ τῆς βασιλικῆς τῆς ἀξιοπρέπειας, ὁπότε οἱ Αἰγύπτιοι, ἐξαιρετικὰ ἐξοργισμένοι, προσέτρεξαν στὰ ὅπλα. Ὁ Καίσαρας ἀπάντησε ὅτι ἐνεργούσε δυνάμει τῆς θελήσεως τοῦ πατέρα τους, τοῦ Αὐλήτη, ὁ οὐοῖος εἶχε θέσει τὰ παιδιὰ του ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ρώμης, ὀλόκληρη δὲ ἡ ἐξουσία αὐτῶν εἶχε πλέον περιέλθει στὸ πρόσωπό του ὡς υπάτου· καὶ ὅτι, ὡς κηδεμὼν, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαιτητεύσει μεταξύ τους.»

«Τὸ ζήτημα τελικῶς ἐτέθη ἐνώπιόν του, καὶ διορίσθηκαν συνήγοροι γιὰ νὰ υπερασπισθοῦν τὴν ὑπόθεση τῶν ἀντιστοίχων μερῶν. Ἡ Κλεοπάτρα, γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία τοῦ μεγάλου Ρωμαίου κατακτητῆ, ἔκρινε ὅτι ἡ ωραιότητα τῆς παρουσίας της θὰ ἦταν ἀποτελεσματικότερη γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει κρίση ὑπὲρ τῆς ἀπὸ οἐοιονδήποτε συνήγορο θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποήσει. Γιὰ νὰ φθάσει στὴν παρουσία τοῦ ἀπαρατήρητη, κατέφυγε στὸ ἐξῆς τέχνασμα: Ἐαπλώνοντας ὀλόκληρη μέσα σὲ ἓνα δέμα ρούχων, ὁ Απολλόδωρος, ὁ Σικελὸς πηρέτης της, τὸ τύλιξε με ὕφασμα, τὸ ἔδεσε με λουρί καὶ, σηκώνοντάς το στους ἠράκλειους

ώμους του, κατευθύνθηκε προς τα διαμερίσματα του Καίσαρα. Ισχυριζόμενος ότι είχε ένα δώρο για τον Ρωμαίο στρατηγό, έγινε δεκτός διά της πύλης της ακροπόλεως, εισήλθε ενώπιον του Καίσαρα και απέθεσε το φορτίο στα πόδια του. Όταν ο Καίσαρ έλυσε αυτό το έμψυχο δέμα, ιδού, η ωραία Κλεοπάτρα στεκόταν ενώπιόν του. Απείχε πολύ από το να δυσαρεστηθεί με το τέχνασμα, και όντας χαρακτήρος όπως περιγράφεται στο 2 Peter 2:14, η πρώτη θέα ενός τόσο ωραίου προσώπου, λέγει ο Rollin, επέφερε επ' αυτού ακριβώς το αποτέλεσμα που εκείνη είχε επιθυμήσει.»

«Ο Καίσαρ τελικώς διέταξε να καταλάβουν ο αδελφός και η αδελφή από κοινού τον θρόνο, σύμφωνα με την πρόθεση της διαθήκης. Ο Ποθίνος, ο κύριος υπουργός του κράτους, έχοντας διαδραματίσει πρωτεύοντα ρόλο στην εκδίωξη της Κλεοπάτρας από τον θρόνο, φοβήθηκε το αποτέλεσμα της αποκαταστάσεώς της. Άρχισε, λοιπόν, να υποκινεί ζηλοτυπία και εχθρότητα εναντίον του Καίσαρος, υπαινισσόμενος ανάμεσα στον λαό ότι τελικώς σκόπευε να δώσει στην Κλεοπάτρα την αποκλειστική εξουσία. Ανοιχτή στάση ακολούθησε σύντομα. Ο Αχιλλᾶς, επικεφαλής 20.000 ανδρών, προήλασε για να εκδιώξει τον Καίσαρα από την Αλεξάνδρεια. Διατάσσοντας επιδέξια το μικρό σώμα των ανδρών του στους δρόμους και στα στενά της πόλεως, ο Καίσαρ δεν συνάντησε καμία δυσκολία να αποκρούσει την επίθεση. Οι Αιγύπτιοι επιχείρησαν να καταστρέψουν τον στόλο του. Αυτός ανταπέδωσε καίγοντας τον δικό τους. Καθώς μερικά από τα καιόμενα πλοία παρασύρθηκαν κοντά στην προκυμαία, αρκετά από τα κτίρια της πόλεως έπιασαν φωτιά, και η περίφημη Αλεξανδρινή βιβλιοθήκη, που περιείχε σχεδόν 400.000 τόμους, καταστράφηκε.»

«Καθώς ο πόλεμος γίνετο όλο και περισσότερο απειλητικός, ο Καίσαρ απέστειλε σε όλες τις γειτονικές χώρες ζητώντας βοήθεια. Μεγάλος στόλος ήλθε από τη Μικρά Ασία προς ενίσχυσή του. Ο Μιθριδάτης εκστράτευσε προς την Αίγυπτο με στρατό που συγκροτήθηκε στη Συρία και την Κιλικία. Ο Αντίπατρος ο Ίδουμαίος ενώθηκε μαζί του με 3.000 Ίουδαίους. Οι Ίουδαίοι, οι οποίοι κατείχαν τα περάσματα προς την Αίγυπτο, επέτρεψαν στο στράτευμα να διέλθει χωρίς καμία παρεμπόδιση. Χωρίς αυτή τη συνεργασία εκ μέρους τους, ολόκληρο το σχέδιο θα πρέπει να είχε αποτύχει. Η άφιξη αυτού του στρατού έκρινε την έκβαση της αναμέτρησης. Αποφασιστική μάχη δόθηκε κοντά στον Νείλο, με αποτέλεσμα πλήρη νίκη για τον Καίσαρα. Ο Πτολεμαῖος, επιχειρώντας να διαφύγει, πνίγηκε στον ποταμό. Κατόπιν, η Αλεξάνδρεια και ολόκληρη η Αίγυπτος υποτάχθηκαν στον νικητή. Η Ρώμη είχε πλέον εισέλθει και απορροφήσει ολόκληρο το αρχικό βασίλειο του Αλεξάνδρου.»

Με τους «ευθείς» του κειμένου αναμφιβόλως εννοούνται οι Ιουδαίοι, οι οποίοι του παρείχαν τη βοήθεια που ήδη αναφέρθηκε. Χωρίς αυτήν, θα έπρεπε να έχει αποτύχει με αυτήν, υπέταξε πλήρως την Αίγυπτο στην εξουσία του, το 47 π.Χ.

«“Η θυγάτηρ των γυναικών, διαφθείρουσα αυτήν.” Το πάθος το οποίο είχε συλλάβει ο Καίσαρ για την Κλεοπάτρα, από την οποία απέκτησε έναν υιό, αποδίδεται από τον ιστορικό ως ο μόνος λόγος για τον οποίο ανέλαβε μια τόσο επικίνδυνη εκστρατεία όσο ο Αιγυπτιακός πόλεμος. Αυτό τον κράτησε στην Αίγυπτο πολύ περισσότερο απ’ όσο απαιτούσαν οι υποθέσεις του, ενώ αυτός περνούσε ολόκληρες νύκτες σε συμπόσια και κραιπάλες με την έκλυτη βασίλισσα. “Αλλά,” είπε ο προφήτης, “δεν θέλει σταθή επί το μέρος αυτού, ουδέ θέλει είσθαι υπέρ αυτού.” Η Κλεοπάτρα έπειτα ενώθηκε με τον Αντώνιο, τον εχθρό του Αυγούστου

Καίσαρος, και άσκησε όλη της τη δύναμη εναντίον της Ρώμης.»

«ΣΤΙΧΟΣ 18. Μετά ταύτα θέλει στρέψει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὰς νήσους, καὶ θέλει κυριεύσει πολλῶν· ἀλλ' ἄρχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ θέλει παύσει τὸν ὄνειδισμόν τὸν ὑπ' αὐτοῦ προσφερθέντα· χωρὶς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ὄνειδισμόν θέλει κάμει αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψει ἐπ' αὐτόν.»

«Ο πόλεμος με τον Φαρνάκη, βασιλέα του Κιμμερίου Βοσπόρου, τον απέσπασε επιτέλους από την Αίγυπτο. “Κατά την άφιξή του εκεί όπου βρισκόταν ο εχθρός,” λέγει ο Prideaux, “χωρίς να δώσει καμία ανάπαυση ούτε στον εαυτό του ούτε σ’ εκείνους, επιτέθηκε αμέσως εναντίον τους και κατήγαγε πλήρη νίκη επ’ αυτών· περί της οποίας έγραψε σε έναν φίλο του με αυτά τα τρία λόγια: Veni, vidi, vici· Ήλθα, είδα, ενίκησα.” Το τελευταίο μέρος αυτού του εδαφίου περιβάλλεται από κάποια ασάφεια, και υπάρχει διαφορά γνώμης ως προς την εφαρμογή του. Μερικοί το εφαρμόζουν σε προγενέστερη περίοδο της ζωής του Καίσαρος και νομίζουν ότι βρίσκουν εκπλήρωση στη διαμάχη του με τον Πομπήιο. Αλλά τα προηγούμενα και τα επόμενα γεγονότα, τα οποία καθορίζονται σαφώς στην προφητεία, μας υποχρεώνουν να αναζητήσουμε την εκπλήρωση αυτού του μέρους της προρρήσεως μεταξύ της νίκης επί του Φαρνάκη και του θανάτου του Καίσαρος στη Ρώμη, όπως παρουσιάζεται στο επόμενο εδάφιο. Μια πληρέστερη ιστορία αυτής της περιόδου θα μπορούσε να φέρει στο φως γεγονότα που θα καθιστούσαν ανεμπόδιστη την εφαρμογή αυτού του χωρίου.»

«ΣΤΙΧΟΣ 19. Τότε θα στρέψει το πρόσωπό του προς το οχύρωμα της ίδιας του της γης· αλλά θα προσκόψει και θα πέσει, και δεν θα ευρευθεί.»

«Μετά την κατάκτηση αυτή, ο Καίσαρας κατενίκησε τα τελευταία εναπομείναντα υπολείμματα της παρατάξεως του Πομπηίου, τον Κάτωνα και τον Σκιπίωνα στην Αφρική, και τον Λαβηνό και τον Ουάρο στην Ισπανία. Επιστρέφοντας στη Ρώμη, το “οχύρωμα της γης του”, ανακηρύχθηκε ισόβιος δικτάτωρ· και του παραχωρήθηκαν και άλλες εξουσίες και τιμές, οι οποίες τον κατέστησαν στην πραγματικότητα απόλυτο κυρίαρχο ολόκληρης της αυτοκρατορίας. Αλλά ο προφήτης είχε πει ότι θα προσκόψει και θα πέσει. Η γλώσσα υποδηλώνει ότι η ανατροπή του θα ήταν αιφνίδια και απροσδόκητη, όπως όταν κάποιος προσκόπτει κατά λάθος ενώ βαδίζει. Και έτσι αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος πολέμησε και νίκησε σε πεντακόσιες μάχες, κατέλαβε χίλιες πόλεις και εφόνευσε ένα εκατομμύριο εκατόν ενενήντα δύο χιλιάδες άνδρες, έπεσε, όχι μέσα στον κρότο της μάχης και στην ώρα της σύγκρουσης, αλλά όταν νόμιζε ότι η οδός του ήταν ομαλή και στρωμένη με άνθη, και όταν ο κίνδυνος θεωρείτο ότι ήταν μακριά· διότι, καθώς έλαβε τη θέση του στην αίθουσα της συγκλήτου επάνω στον χρυσό του θρόνο, για να δεχθεί από τα χέρια εκείνου του σώματος τον τίτλο του βασιλέως, το εγχειρίδιο της προδοσίας τον έπληξε ξαφνικά στην καρδιά. Ο Κάσσιος, ο Βρούτος και άλλοι συνωμότες όρμησαν επάνω του, και εκείνος έπεσε, διαπερασμένος από είκοσι τρία τραύματα. Έτσι προσέκοψε και έπεσε αιφνιδίως, και δεν ευρέθη, το 44 π.Χ.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Η ιστορική εκπλήρωση της ειδωλολατρικής Ρώμης (του βασιλέως του βορρά), η οποία εγκαθίσταται επί του θρόνου, αποτελεί ιστορία που προεικονίζει την ιστορία της ενθρονίσεως της σύγχρονης Ρώμης κατά την τριπλή ένωση που λαμβάνει χώρα με τον σύντομα επερχόμενο νόμο της Κυριακής. Η ιστορία αυτή επίσης προτυπώνεται στα εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι, τα οποία προσδιόρισαν τότε ο παπισμός τοποθετήθηκε για πρώτη φορά επί του θρόνου το 538. Τα εδάφια

δεκαέξι έως δεκαεννέα, καθώς και τα εδάφια τριάντα ένα έως τριάντα έξι, αμφότερα παριστούν την τελική άνοδο και πτώση της πόρνης της Τύρου. Η ιστορία εκείνη παριστάνεται επίσης στα εδάφια πέντε έως εννέα, όταν ο πρώτος βασιλεύς του βορρά εγκαθιδρύθηκε αφού κατέκτησε τρεις γεωγραφικές περιοχές. Έπειτα εισήλθε σε συνθήκη με τον βασιλέα του νότου, αλλά παραβίασε τη συνθήκη, και σε απάντηση ο βασιλεύς του νότου επέφερε θανατηφόρο πλήγμα, και ο βασιλεύς του βορρά απέθανε στην αιχμαλωσία της Αιγύπτου.

Τα εδάφια πέντε έως εννέα, τα εδάφια δεκαέξι έως δεκαεννέα και τα εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι παρουσιάζουν τρεις προφητικές γραμμές, οι οποίες εκπληρώνονται στα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε. Όταν η Αδελφή White προσδιόρισε ότι «μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει εκπληρωθεί σε αυτήν την προφητεία θα επαναληφθεί», αυτό στην πραγματικότητα σήμαινε ότι ολόκληρο το κεφάλαιο απεικονίζει τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε. Τα εδάφια είκοσι έως είκοσι δύο προσδιορίζουν τη γέννηση και τον θάνατο του Χριστού, εκπροσωπώντας έτσι τον καιρό του τέλους τόσο το 1798 όσο και το 1989 μέσω της γεννήσεώς Του, και κατόπιν ο θάνατός Του επάνω στον σταυρό εκπροσώπησε την 22α Οκτωβρίου 1844 και τον νόμο της Κυριακής.

Το εδάφιο είκοσι τρία προσδιορίζει τη συμμαχία μεταξύ των Ιουδαίων και της Ρώμης, κατά τη διάρκεια της ιστορίας της Μακκαβαϊκής εξέγερσης. Η «συμμαχία» σε εκείνη την ιστορία αντιπροσωπεύεται από τις χρονολογίες 161 π.Χ. και 158 π.Χ. Η Μακκαβαϊκή ιστορία αντιπροσωπεύει μια εσωτερική γραμμή, η οποία βρίσκει την αρχή της σε μια «συμμαχία» μεταξύ της Ρώμης και των Μακκαβαίων Ιουδαίων, η οποία εγκαινιάστηκε από τους Ιουδαίους, και τελικώς κατέληξε με τους Ιουδαίους να διακηρύσσουν ότι δεν έχουν βασιλέα παρά μόνον τον Καίσαρα. Το εδάφιο είκοσι τρία, βεβαίως, ακολουθεί τα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο, και το εδάφιο είκοσι ένα προσδιορίζει τη γέννηση του Χριστού, η οποία αποτελεί προφητικό καιρό του τέλους, και το εδάφιο είκοσι δύο προσδιορίζει τον σταυρό, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής.

Στον σταυρό οι Ιουδαίοι αναγνώρισαν τον Καίσαρα (τη Ρώμη) ως βασιλέα τους, και η «συμμαχία» του εικοστού τρίτου εδαφίου αναφέρεται στην αρχή της επιλογής των Ιουδαίων να υπηρετήσουν τη Ρώμη, ακριβώς στο τελικό σημείο κατά το οποίο οι Ιουδαίοι διακήρυξαν την αφοσίωσή τους στη Ρώμη. Το τέλος των Ιουδαίων, όπως αντιπροσωπεύεται στον σταυρό, ακολουθείται από την αρχή της σύνδεσης των Ιουδαίων με τη Ρώμη.

Τα εδάφια είκοσι τέσσερα έως τριάντα περιγράφουν τα τριακόσια εξήντα έτη κατά τα οποία η ειδωλολατρική Ρώμη άσκησε υπέρτατη κυριαρχία, από τη Μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. έως τη μεταφορά της πρωτεύουσας από τη Ρώμη στην Κωνσταντινούπολη το έτος 330. Η περίοδος των τριακοσίων εξήντα ετών αποτελεί τύπο των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών κατά τα οποία η παπική Ρώμη άσκησε υπέρτατη κυριαρχία, και μαζί αντιπροσωπεύουν την περίοδο από το εδάφιο σαράντα ένα, και την τριπλή ένωση που λαμβάνει χώρα με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, έως το κλείσιμο της δοκιμασίας.

Όλες οι προφητικές γραμμές της ιστορίας στο ενδέκατο κεφάλαιο ευθυγραμμίζονται με τα τελευταία έξι εδάφια του Δανιήλ ένδεκα, αλλά η προφητική ιστορία από τον καιρό του τέλους το 1989, που παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα έως τον νόμο της Κυριακής στο εδάφιο σαράντα ένα,

είναι «εκείνο το μέρος της προφητείας του Δανιήλ που αφορά τις έσχατες ημέρες». Η ιστορία που παραμένει κενή στο εδάφιο σαράντα είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται όταν ο καιρός είναι εγγύς, λίγο πριν κλείσει η δοκιμασία.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Έχομεν τας εντολάς του Θεού και την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού, ήτις είναι το πνεύμα της προφητείας. Ανεκτίμητοι πολύτιμοι λίθοι ευρίσκονται εν τω λόγω του Θεού. Εκείνοι οι οποίοι ερευνούν τον λόγον τούτον οφείλουν να διατηρούν τον νουν καθαρόν. Ποτέ δεν πρέπει να ενδίδουν εις διεστραμμένην όρεξιν διά του φαγητού ή του ποτού.

«Εάν πράξουν τούτο, ο νους θα συγχυστεί· δεν θα είναι σε θέση να υπομείνουν την καταπόνηση του να εμβραθύνουν, ώστε να ανακαλύψουν το νόημα εκείνων των πραγμάτων τα οποία σχετίζονται με τις τελευταίες σκηνές της ιστορίας αυτής της γης.

«Όταν τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης γίνουν καλύτερα κατανοητά, οι πιστοί θα έχουν μια εντελώς διαφορετική θρησκευτική εμπειρία. Θα τους δοθούν τέτοιες ματιές μέσα από τις ανοιχτές πύλες του ουρανού, ώστε η καρδιά και ο νους να εντυπωθούν από τον χαρακτήρα που όλοι πρέπει να αναπτύξουν, για να γευθούν τη μακαριότητα η οποία πρόκειται να αποτελέσει την ανταμοιβή των καθαρών στην καρδιά.»

«Ο Κύριος θα ευλογήσει όλους όσους θα επιδιώξουν, με ταπεινό και πράο φρόνημα, να κατανοήσουν εκείνο που αποκαλύπτεται στην Αποκάλυψη. Το βιβλίο αυτό περιέχει τόσο πολλά, τα οποία είναι πλήρη αθανασίας και γεμάτα δόξα, ώστε όλοι όσοι το διαβάζουν και το ερευνούν με ζήλο λαμβάνουν την ευλογία που ανήκει σε εκείνους “that hear the words of this prophecy, and keep those things which are written therein.”»

«Ένα πράγμα ασφαλώς θα γίνη κατανοητό από τη μελέτη της Αποκαλύψεως—ότι ή σχέσις μεταξύ του Θεού και του λαού Του είναι στενή και αποφασιστική.

«Μια θαυμαστή σύνδεση διακρίνεται μεταξύ του ουράνιου σύμπαντος και αυτού του κόσμου. Όσα αποκαλύφθηκαν στον Δανιήλ συμπληρώθηκαν κατόπιν με την αποκάλυψη που δόθηκε στον Ιωάννη στη νήσο Πάτμο. Αυτά τα δύο βιβλία πρέπει να μελετώνται προσεκτικά. Δύο φορές ο Δανιήλ ρώτησε: Έως τότε θα είναι μέχρι του τέλους του χρόνου;»

«Και ήκουσα, άλλ' οὐκ ένόησα· τότε είπα, Κύριέ μου, τί θέλει είναι τὸ τέλος τούτων; Και είπεν, “Υπαγε, Δανιήλ· διότι οί λόγοι είναι κεκλεισμένοι και έσφραγισμένοι έως του καιροῦ του τέλους. Πολλοί θέλουσι καθαρισθῆ και λευκανθῆ και δοκιμασθῆ· οί δὲ άσεβεῖς θέλουσι πράξει άσεβῶς· και οὐδεις τῶν άσεβῶν θέλει έννοήσει, άλλ' οί σοφοί θέλουσι έννοήσει. Και άφ' οὔ καιροῦ άφαιρεθῆ ή παντοτεινή θυσία και στηθῆ τὸ βδέλυγμα τῆς έρημώσεως, θέλουσιν είσθαι χίλια διακόσια ένενήκοντα ήμέραι. Μακάριος ὁ ύπομένων και φθάνων εις τὰς χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ήμέρας. Σὺ δὲ ύπαγε έως συντελείας· διότι θέλεις άναπαυθῆ και σταθῆ έν τῷ κλήρῳ σου έν τῷ τέλει τῶν ήμερῶν.»

«Ήταν ο Λέων της φυλής του Ιούδα που άνοιξε τις σφραγίδες του βιβλίου και έδωσε στον Ιωάννη την αποκάλυψη των όσων έπρεπε να συμβούν κατά τις έσχατες αυτές ήμέρες.

«Ο Δανιήλ στάθηκε στον κλήρο του για να φέρει τη μαρτυρία του, η οποία ήταν σφραγισμένη έως τον καιρό του τέλους, όταν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου επρόκειτο να κηρυχθεί στον κόσμο μας. Τα ζητήματα αυτά είναι απείρου σπουδαιότητας κατά τις έσχατες αυτές ημέρες· αλλά ενώ “πολλοί θέλουσι καθαρισθῆ, καὶ λευκανθῆ, καὶ δοκιμασθῆ,” “οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἀσεβῆσαι· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσει.” Πόσο αληθές είναι αυτό! Η αμαρτία είναι η παράβαση του νόμου του Θεού· και όσοι δεν θα δεχθούν το φως σχετικά με τον νόμο του Θεού δεν θα κατανοήσουν τη διακήρυξη των μηνυμάτων του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου. Το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται στην Αποκάλυψη προς τον Ιωάννη και μας οδηγεί προς τα εμπρός, στις τελευταίες σκηνές της ιστορίας της γης αυτής.»

«Θα έχουν οι αδελφοί μας κατά νου ότι ζούμε εν μέσω των κινδύνων των εσχάτων ημερών; Μελετήστε την Αποκάλυψη σε συνάρτηση με τον Δανιήλ. Διδάξτε αυτά τα πράγματα.»
Testimonies to Ministers, 114, 115.